

Elektroskażeniom „Prawo do Życia”

Adres koresp.: Ul. Bracka 16 A 44-251 Rybnik

Sz. Pan Andrzej Duda

Prezydent RP

Sz. Pani Beata Szydło

Premier RP

Sz. Pan Zbigniew Ziobro

Minister Sprawiedliwości

Dotyczy popełnienia przestępstwa przez Sędziów WSA w Warszawie podczas podejmowania wyroku w dniu 14.01.2016 roku w sprawie VII SA/Wa 846/15.

Szanowni Państwo!

Zwracam się do was publicznie zdając sobie sprawę, że Pani Krystyna Tomaszewska, Mariola Kowalska oraz Ewa Machlejd, które trudno nazywać Sędziami będą między innymi na podstawie art. 212 § 1 kodeksu karnego bronić swojego honoru i godności o ile je posiadają.

Jako uczestnik postępowań przed wszystkim sądami administracyjnymi w Polsce oraz osoba o genialnej logicznej pracy umysłu mogą z pełną odpowiedzialnością stwierdzić, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z przestępstwem przekroczenia uprawnień, fałszu intelektualnego oraz z przerażającym obrazem głupoty, niekompetencji i tym samym brakiem jakichkolwiek uprawnień do wykonywania zawodu Sędziego. W wyroku popełniono przede wszystkim 4 błędy, które mogą sugerować, że w/w załatwiły sobie studia prawnicze oraz aplikację bądź też ustawiły wyroku z uwagi na;

1. Wydany wyrok jest bez podstawy prawnej albowiem nie istnieje przepis pozwalający na umorzenia postępowania wszczętego z urzędu na wniosek organizacji społecznej (tak również Prezes NSA Profesor Hauser w wyroku II OSK 1913/12 z dnia 11.03.2014 roku.
2. W wyroku poświadczono nieprawdę, co do okoliczności, że stacja bazowa telefonii komórkowej w roku 2006 nie była przedsięwzięciem mogąco znacząco oddziałującym na środowisko pomimo literalnego brzmienia § 2 ust 1 pkt 7 rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 9.11.2004 roku w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, który stanowił podstawę jej kwalifikacji.

3. W wyroku, jako podstawę podano między innymi § 2 ust. 2 pkt 1 lit. b i § 3 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku z tym, że pierwszy z nich nie mógł być stosowany a drugi nie istniał w takiej jednostce redakcyjnej.
4. W wyroku złamano zasadę prawa rzymskiego *lex retro non agit* oceniając stan prawny obowiązujący w roku 2006 stosując przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

W związku z oskarżeniem o popełnienie przestępstwa 3 w/w Pań postaram się podniesione powyżej zarzuty szczegółowo uzasadnić tak, aby również mieszkańcy Polski nie mieli żadnych wątpliwości, co tego, że zarzuty czynione publicznie są prawdziwe. W pierwszej kolejności trzeba zacytować brzmienie przepisów dotyczących możliwości złożenia wniosku o wszczęcie postępowania z urzędu przez organizację społeczną cytuję;

Art. 31.

§ 1. Organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem:

1) wszczęcia postępowania,

2) dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny.

§ 2. Organ administracji publicznej, uznając żądanie organizacji społecznej za uzasadnione, postanawia o wszczęciu postępowania z urzędu lub o dopuszczeniu organizacji do udziału w postępowaniu. Na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania lub dopuszczenia do udziału w postępowaniu organizacji społecznej służy zażalenie.

Powyżej zacytowany przepis mając na uwadze art. 178 ust 1 Konstytucji wiąże orzekające Panie, lecz jest on rzekomo zbyt trudny do logicznego zrozumienia i z tego powodu stwierdza się w wyroku, że takie postępowanie można umorzyć z tym, że przepis pozwalający na to nie istnieje i tym samym dokonano bezprawnego zamachu na demokratyczny ustrój państwa polskiego. Należy dodać, że Pani Tomaszewska doskonale o tym wiedziała albowiem Prezes NSA

Profesor Hauser łamiąc powagę rzeczy osądzonej uchylił podobny wyrok w dniu 11.03.2014 roku podkreślając, że cytuje;

*Rozpatrując sprawę ponownie organ administracji publicznej powinien wziąć pod uwagę zawarte w tym uzasadnieniu wskazówki NSA i prawidłowo je zastosować, biorąc pod uwagę wymagania, jakie stawiają przepisy procesowe przed podejmującym rozstrzygnięcie organem administracji publicznej. Szczególnie organ powinien pamiętać o **konieczności stosowania w pierwszej kolejności wykładni literalnej przepisów, szczególnie kiedy ona daje jednoznaczne i niepodważalne rezultaty**. Organ orzekający powinien też przeprowadzoną w sprawie analizę i podjęte na jej podstawie rozstrzygnięcie wyczerpująco uzasadnić, aby strony postępowania miały pewność, że rozstrzygnięcie oparte jest na rzeczywistych przesłankach a nie przypadkowości.*

W świetle powyższego wydany wyrok jest pozbawiony podstawy prawnej, co jest tożsame z popełnieniem przestępstwa przez osoby wykonujące tak ważny dla funkcjonowania demokratycznego państwa polskiego zawód. Jednakże mając na uwadze fatalny poziom merytoryczny niektórych Sędziów wydziału VII WSA w Warszawie z uwagi na możliwość złożenia skargi kasacyjnej nie sporządziłbym niniejszego oskarżenia gdyby nie inne szokujące fakty, które sugerują brak zdolności do logicznej interpretacji przepisów prawa oraz analfabetyzm wtórny w/w Pań.

Odnośnie zarzutu 2 oraz 3 należy podkreślić, że w dniu wydania decyzji przez Starostę Pszczyńskiego 4.05.2006 roku obowiązywał § 2 ust 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9.11.2004 roku, który stanowił, że sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają następujące rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, emitujące pola elektromagnetyczne, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi **nie mniej niż 100 W**, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz.

Według tych przepisów każda stacja wymagała sporządzenia raportu o oddziaływania na środowisko. Jednakże 3 leniwe a co najgorsze niedouczone Panie powołują się na § 2 ust. 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia z 9.11.2004 roku, który nigdy nie był stosowany w roku 2006 w odniesieniu do przedmiotowej inwestycji oraz przywołują § 3 ust. 2 pkt 8 w/w rozporządzenia, który **nigdy nie istniał**.

Reasumując tę część Panie orzekające w niniejszej sprawie nie analizowały przepisów, które przywołały (przestępstwo) lub też nie były w stanie zrozumieć, że nie

miały one zastosowania a jeden z nich nawet nie istniał (ograniczenie intelektualne na pograniczu otępienia).

Odnośnie kwestii zawartej w punkcie 4 należy zacytować stanowisko wyrażone w wyroku;

*Skoro postępowanie zakończone decyzją Starosty Pszczyńskiego nr 275/06 z dnia 4 maja 2006 r., o pozwoleniu na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej **nie wymagało udziału społeczeństwa w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008r, to tym bardziej nie wymaga udziału społeczeństwa postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Pszczyńskiego nr 275/06 z dnia 4 maja 2006r.***

Powyższy cytat wskazuje, że żadna z Pań nie posiada wykształcenia prawniczego oraz zdolności do logicznego rozumowania albowiem ustawa z dnia 3.10.2008 roku nie obowiązywała w roku, 2006 co jest tożsame z tym, że nie mogła ona mieć zastosowania.

Na zakończenie, aby pokazać jak duża jest skala popełnionego w niniejszej sprawie przestępstwa należy przywołać wyrok NSA II OSK 2630/11 z dnia 07.05.2013 roku zapadły w trybie nadzwyczajnym (wznowienie postępowania) w odniesieniu do tego samego pozwolenia na budowę gdzie zarówno WSA jak i NSA potwierdziły, że organizacja może uczestniczyć w postępowaniu w oparciu o przepisy art. 31 § 1 pkt 1 oraz 2 kpa oraz **że inwestycja była zaliczona do przedsięwzięć, które musiały mieć obligatoryjnie sporządzony raport o oddziaływaniu na środowisko, który zresztą inwestor przedłożył.**

W tym miejscu zwracam się do osób odpowiedzialnych za funkcjonowanie państwa polskiego, aby zwróciły uwagę na zagrożenie płynące ze strony 3 Pań nazywanych Sędziami albowiem lekceważąc swoje obowiązki, matacząc oraz poświadczając nieprawdę dopuściły się przestępstwa, które być może ma inne podłoże niż bezgraniczna głupota. Należy zrobić wszystko, aby odsunąć je od orzekania tym bardziej, że Pani Mariola Kowalska często orzeka w NSA pomimo braku jakiegokolwiek zdolności do logicznej interpretacji przepisów prawa nawet na poziomie podstawowym oraz skłonności do poświadczania nieprawdy.

Szanowni mieszkańcy Polski uważajcie na w/w Panie albowiem ich udział w sprawie przed WSA w Warszawie nie daje wam żadnej gwarancji, że sprawa zostanie uczciwie rozpoznana tym bardziej, iż są one tak leniwe, że cytują przepis, który nie istnieje oraz stosują przepisy prawa wstecz.

W tym miejscu zwracam się do Prezesa WSA Sędziego Wojciecha Mazura, aby przyjrzał się niniejszej sprawie i w przypadku uznania, że naruszono bezprawnie godność Sędziów podjął kroki mające na celu wyjaśnienie czy czynione zarzuty są prawdziwe tym bardziej, że oskarżenie

ma publiczny charakter. Jednocześnie wnoszę, aby wyjaśnił Pan swoim podwładnym istotę stanowiska wyrażonego przez Prezesa NSA w wyroku z dnia 11.03.2014 roku oraz zwrócił uwagę na stanowisko NSA II OSK 386/14 z dnia 23.01.2015 roku uwzględniające skargę kasacyjną organizacji gdzie podkreślono, że cytuje;

Mając bowiem na uwadze charakter postępowania nieważnościowego wyjaśnić należy, iż nie budzi wątpliwości składu orzekającego w tej sprawie, iż takie postępowanie nie wymaga udziału społeczeństwa, gdyż ogranicza się ono do zbadania istnienia wad materialnoprawnych w samej decyzji o pozwoleniu na budowę, nie przeprowadza się w nim postępowania dowodowego w takim zakresie oraz nie dopuszcza się nowych dowodów, w tym dotyczących ewentualnych udziału społeczeństwa – porównaj wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 maja 2011 r. sygn. akt II OSK 908/10, z dnia 11 października 2011 r. sygn. akt II OSK 1400/10-orzeczenia dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem internetowym: orzeczenia.nsa.gov.pl).

Nie można bowiem uznać, że w tym postępowaniu dotyczącym żądania stwierdzenia nieważności decyzji przepis ten wyłącza automatycznie stosowanie art. 31 K.p.a. To wykładnia systemowa i gramatyczna tych przepisów prowadzi bowiem do wniosków odmiennych, niż przyjęły to organy, a za nimi Sąd pierwszej instancji.

Nawet w przypadku gdy podmiot składa żądanie w trybie art. 31 § 1 K.p.a., a treść żądania uprawdopodobnia określoną w art. 156 § 1 K.p.a. wadliwość konkretnej decyzji administracyjnej, to stosownie do art. 157 § 2 K.p.a. postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji powinno zostać wszczęte z urzędu (patrz wyroki NSA: z dnia 7 kwietnia 1995 r. sygn. akt IV SAB 88/94, publikowany LEX 1689168, z dnia 6 października 1998 r. sygn. akt IV SA 2338/97 publikowany LEX 43772).

W/w wyrok jest oceną wyroku z dnia 20.05.2011 roku, który przywołuje się i jak widać jeden z najlepszych Sędziów NSA Andrzej Jurkiewicz dokonał sam własnej interpretacji poprzedniego wyroku dochodząc do zupełnie innych wniosków niż Panie orzekające w niniejszej sprawie.

W załączeniu wyrok z dnia 14.01.2016 roku.

Prezes Zarządu

Zbigniew Gelzok

Sygn. akt VII SA/Wa 846/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

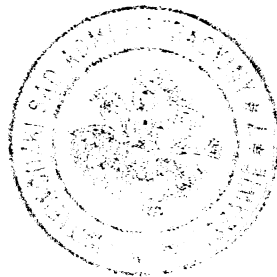
Dnia 14 stycznia 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Mariola Kowalska
Sędziowie	sędzia WSA Ewa Machlejd sędzia WSA Krystyna Tomaszewska (spr.)
Protokolant	spec. Agnieszka Wrzodak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016 r.
sprawy ze skargi **Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania
Elektroskażeniom „Prawo do życia” z/s w Rzeszowie**
na decyzję **Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego**
z dnia 11 marca 2015 r. znak: **DOA/ORZ/7110/219/15**
w przedmiocie **uchylenia decyzji i umorzenia postępowania organu pierwszej
instancji**

oddala skargę

Na oryginale własnoręcznie podpisany

2016-01-14
Sędziowie
Agnieszka Wrzodak

Sygn. akt VII SA/Wa 846/15

Uzasadnienie

Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego decyzją z dnia 11 marca 2015 r. po rozpatrzeniu odwołania Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskaeniom „Prawo do życia” z siedzibą w Rybniku od decyzji Wojewody Śląskiego z dnia 15 grudnia 2014 r., znak: IFXIV.7840.38.25.2013, odmawiającej stwierdzenia z urzędu nieważności decyzji Starosty Pszczyńskiego nr 275/06 z dnia 4 maja 2006 r., zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej POLKOMTEL S.A. z siedzibą w Warszawie pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej Polkomtel S.A. nr BT-24577 Pszczyna Piasek działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm., dalej: k.p.a.) uchylił zaskarżoną decyzję w całości i umorzył postępowanie organu pierwszej instancji.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia organ, powołując się m.in. na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 maja 1998 r., sygn. akt I SA 450/98, wyjaśnił, iż wprowadzenie decyzją będącą przedmiotem weryfikacji w trybie nadzoru podlega ocenie według stanu prawnego i faktycznego istniejącego w dacie jej wydania, to jednak kwestia posiadania przez wnioskodawcę przymiotu strony podlega ocenie zgodnie z przepisami obowiązującymi w dacie składania wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji.

Stwierdził, że w dacie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę nie obowiązywała ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r., poz. 1235 ze zm., dalej: ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku), jednak nie oznacza to, że nie obowiązywała procedura umożliwiająca poddanie ocenie oddziaływania na środowisko konkretnej inwestycji.

W dacie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę ocena oddziaływania na środowisko była przeprowadzana na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 ze zm.), za katalog inwestycji oddziałujących na środowisko zawierało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco

oddziaływa na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.).

Jak wynika z dokumentacji projektowej zatwierdzonej decyzją Starosty Pszczyńskiego z dnia 4 maja 2006 r., zamierzenie inwestycyjne obejmowało instalację :
1) 3 anten sektorowych typu K 742 266, azymut 0°, 120°, 240°, zawieszonych na wysokości 40,00 m n.p.t.; 2) 2 anten linii radiowej typu VHLP1-370, azymut 65° oraz 85°, zawieszonych na wysokości 38,00 m n.p.t. oraz 39,00 m n.p.t.; 3) 1 anteny linii radiowej typu VHLP2-370, azymut 160°, zawieszonej na wysokości 38,00m n.p.t.; 4) 2 anten linii radiowej typu VHLP2-220, azymut 275° oraz 350°, zawieszonych na wysokości 39,00 m n.p.t. oraz 38,00 m n.p.t.

Decyzją nr 2/2006 z dnia 9 stycznia 2006 r. Burmistrz Pszczyny ustalił środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia. Następnie decyzją z dnia 10 stycznia 2006 r., znak: SKO-V 428/4193/69/06 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bielsku-Białej stwierdziło nieważność decyzji środowiskowej. Ponownie rozpatrując wnioski o ustalenie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia, Burmistrz Pszczyny decyzją nr 10/08 z dnia 28 października 2008 r. odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia, wskazując, iż sporne zamierzenie inwestycyjne nie kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Rozpatrując odwołanie od tego rozstrzygnięcia, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bielsku-Białej decyzją z dnia 7 stycznia 2009r., znak: SKO V 428/4714/227/08 utrzymało w mocy decyzję organu pierwszej instancji, podzielając argumentację wskazującą, że projektowana inwestycja nie stanowi przedsięwzięcia, o którym mowa w § 2 ust. 2 pkt 1 lit. b i § 3 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Z rozstrzygnięciem organu odwoławczego nie zgodziło się Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmogowi „Prawo do życia”, wnosząc skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, który wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2009 r., sygn. akt II SA/G1 150/09 skargę oddalił. Ocenę sądu pierwszej instancji podzielił Naczelny Sąd Administracyjny, oddalając wyrokiem z dnia 18 stycznia 2011 r., sygn. akt II OSK 16/10 skargę kasacyjną.

Organ wskazał, że stosownie do art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a. organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby wystąpić z wnioskiem o wszczęcie postępowania, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny. Organ administracji publicznej, uznając działanie organizacji społecznej za uzasadnione, postanawia o wszczęciu postępowania z urzędu.

Ograniczenie tej zasady zawiera art. 28 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2013r., poz. 1409 ze zm., dalej: Prawo budowlane). Stosownie do art. 28 ust.

3 tej ustawy, w postępowaniach w sprawie pozwolenia na budowę nie stosuje się art. 31 k.p.a. Wyjątek od tej reguły przewiduje natomiast art. 28 ust. 4 Prawa budowlanego, dodany przez art. 140 pkt 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku. Zgodnie z tym przepisem art. 28 ust. 3 Prawa budowlanego nie znajduje zastosowania w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę, jeżeli postępowanie to wymaga udziału społeczeństwa zgodnie z przepisami ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku. W takim przypadku należy stosować art. 44 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym organizacje ekologiczne, które powołują się na swoje cele statutowe, zgłaszają uczestniczenia w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, uczestniczą w nim na prawach strony.

Z powyższego wynika, że zasadą jest wyłączenie organizacji społecznych ze wszystkich postępowań prowadzonych w sprawie pozwolenia na budowę z wyjątkiem postępowań w tym przedmiocie, wymagających udziału społeczeństwa, w których organizacje te powołują się na swoje cele statutowe mogą uczestniczyć na prawach strony i służyć im prawo wniesienia odwołania i skargi do sądu administracyjnego nawet gdy nie brały udziału w postępowaniu. Przepisy te w sposób jednoznaczny określiły sytuację, w której może być udział organizacji społecznej w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę. Warunkiem tego udziału jest ustalenie, że postępowanie to wymaga udziału społeczeństwa zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008r. W tym zakresie organ powołał się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 1308/11 oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt VII SA/Wa 2559/12 i z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt VII SA/Wa 1562/11.

Stosownie do art. 3 ust. 1 pkt 10 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku organizacja ekologiczna to organizacja społeczna, której statutowym celem jest ochrona środowiska.

Z § 7 pkt 1 Statutu Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmaglieniom „Prawo do życia” wynika, iż celem Stowarzyszenia jest „ochrona ludzi i środowiska przed promieniowaniem elektromagnetycznym od źródeł technicznych, a także ochrona od innych zagrożeń środowiska”, który to cel realizowany jest m.in. poprzez działania na rzecz udziału społeczeństwa w procedurach decyzyjnych, gdy prawo taki udział przewiduje (§ 7 pkt 4 Statutu) oraz reprezentowanie członków Stowarzyszenia i obywateli Polski przed organami władzy administracji rządowej i samorządowej, sądami i prokuratorami (§ 7 pkt 10 Statutu). W związku z tym organ stwierdził, że stowarzyszenie to jest organizacją ekologiczną w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 10 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku.

Zdaniem organu katalog spraw, w których udział społeczeństwa musi być zagwarantowany, został określony bardzo precyzyjnie. Postępowaniem wymagającym udziału społeczeństwa jest bowiem tylko takie postępowanie, co do którego wymóg zapewnienia udziału społeczeństwa jest przewidziany konkretnym przepisem administracyjnego prawa materialnego. Brak takiej regulacji jest więc równoznaczny z zaliczeniem określonego postępowania do grupy spraw niewymagających udziału społeczeństwa. Sporne zamierzenie inwestycyjne nie stanowi przedsięwzięcia, o którym mowa w § 2 ust. 2 pkt 1 lit. b i § 3 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Oznacza to, że postępowanie o pozwolenie na budowę zakończone decyzją Starosty Pszczyńskiego z dnia 4 maja 2006r. nie wymagało zapewnienia udziału społeczeństwa.

Ponadto, powołując się m.in. na wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 maja 2011 r., sygn. akt II OSK 908/10 oraz z dnia 11 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1400/10, organ wskazał, że postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności pozwolenia na budowę (niezależnie od przedmiotu inwestycji) w żadnym wypadku nie jest postępowaniem wymagającym udziału społeczeństwa, gdyż ogranicza się wyłącznie do zbadania istnienia wad materialnoprawnych w samej decyzji o pozwoleniu na budowę.

Stosownie do art. 105 § 1 k.p.a. gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Post powanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest bezprzedmiotowe w dwóch przypadkach: braku decyzji, której nieważność miałyby być stwierdzone oraz niedopuszczalności weryfikacji decyzji w tym trybie, m.in. z powodu braku przymiotu strony wnioskodawcy, wynikający z okoliczności, że sporna inwestycja nie zaliczała się do kategorii mogących znacząco oddziaływać na środowisko i nie wymagała udziału społeczeństwa. Po drugie, post powanie w sprawie stwierdzenia nieważności nie należy do post powa wymagających udziału społeczeństwa.

Organ wskazał, że z uwagi na formalny charakter rozstrzygnięcia, nie mógł ustosunkować się do merytorycznych zarzutów zawartych w odwołaniu.

Podsumowując, organ podkreślił, że brak przymiotu strony po stronie wnioskodawcy oznacza, że decyzja Wojewody Łódzkiego z dnia 15 grudnia 2014 r. wydana w wyniku rozpatrzenia wniosku Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmaglieniom „Prawo do życia” z siedzibą w Rybniku narusza art. 16 § 1 oraz art. 105 § 1 k.p.a., a także art. 31 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 28 ust. 4 Prawa budowlanego w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, za wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 marca 2008 r., sygn. akt I SA 2312/99 wynika, że wszczęcie, prowadzenie i wydanie decyzji merytorycznej w trybie nadzorczym, na wniosek podmiotu niebędącego stroną, stanowi rażąco naruszenie zasady stabilności decyzji administracyjnych.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na wyżej opisane rozstrzygnięcie wniosło Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmaglieniom „Prawo do życia” z siedzibą w Rybniku, zarzucając naruszenie:

1. art. 6 k.p.a. w związku z art. 2 oraz 7 Konstytucji RP poprzez wydanie decyzji niemającej umocowania prawnego z uwagi na to, iż po wszczęciu z urzędu post powania na wniosek organizacji nie istnieje prawna możliwość ponownego badania celów statutowych oraz interesu społecznego,
2. art. 6 k.p.a. w związku z art. 107 § 1 k.p.a. w związku z § 2 ust. 2 pkt 1 lit. b i § 3 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko poprzez przywołanie w decyzji ww. przepisów, które nie istniały w 2006 r.,
3. art. 271 § 1 w związku z art. 231 § 1 kodeksu karnego poprzez poświadczanie nieprawdy w decyzji z uwagi, na oświadczanie w decyzji, że post powanie o

pozwolenie na budowę zakazane decyzją Starosty Pszczyńskiego z dnia 4 maja 2006 r. nie wymagało zapewnienia udziału społeczeństwa, art. 170 oraz 190 p.p.s.a. poprzez pominięcie faktu, iż Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w sprawie II OSK 2630/11 w dniu 7 maja 2013 r. przesądził, iż organizacja może uczestniczyć w postępowaniu nadzwyczajnym (wznawieniowym) odnoszącym się do decyzji objętej wnioskiem o stwierdzenie nieważności.

Podnosząc powyższe, skarżące stowarzyszenie wniosło o uchylenie decyzji oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę organ wniosł o jej oddalenie, oceniając zarzuty skargi jako niezasadne i podtrzymując dotychczas prezentowaną argumentację. Ponadto wskazał, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.) weszło w życie w dniu 8 grudnia 2004 r., a uchylone zostało z dniem 15 listopada 2010 r. Nie budzi więc wątpliwości, że obowiązywało również w 2006 r.

Organ stanął na stanowisku, że art. 271 § 1 w zw. z art. 231 § 1 k.k. nie były przez niego stosowane i w konsekwencji nie mogły zostać naruszone (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt II OSK 2524/10).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 170 i 190 p.p.s.a. organ stwierdził, że z wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt II OSK 2630/11 nie wynika, aby sąd „przesądził, iż organizacja może uczestniczyć w postępowaniu nadzwyczajnym (wznawieniowym) odnoszącym się do decyzji objętej wnioskiem o stwierdzenie nieważności”. W tej sytuacji odwoływanie się do treści art. 170 p.p.s.a. uznał za nieuprawnione. Ponadto orzeczenie to zapadło w innej sprawie administracyjnej, co czyni nieuzasadnionym podnoszenie zarzutu naruszenia art. 190 p.p.s.a, tym bardziej że adresatem tego przepisu jest sąd administracyjny, nie zaś organ administracji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

Skarga jest nieuzasadniona.

Zaskarżonej decyzji nie można postawić zarzutu naruszenia prawa, za w myśl przepisu art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów

administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz 1269) s dowana kontrola działalno ci administracji publicznej sprawowana jest jedynie pod wzgl dem zgodno ci z prawem.

W sprawie bezspornym jest, e skar ce Stowarzyszenie nie brało udziału w post powaniu zako czonym decyzj Starosty Pszczy skiego nr 275/06 z dnia 4 maja 2006 r., zatwierdzaj c projekt budowlany i udzielaj c POLKOMTEL S.A. pozwolenia na budow stacji bazowej telefonii komórkowej na działce nr 287/16 położonej w Pszczynie przy ul. My liwskiej 9.

Bezspornym jest również, i dniu 17 maja 2013r zło yło wniosek o wszczęcie z urz du post powania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Pszczy skiego nr 275/06 z dnia 4 maja 2006r (karta - 7 akt Wojewody ł skiego).

Jako podstaw prawn wniosku wskazało przepis art. 31 § 1 pkt 1 oraz 2 K.p.a. zgodnie z którym organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z daniem wszczęcia post powania (pkt 1) lub dopuszczenie jej do udziału w post powaniu (pkt 2) jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny. Organ administracji publicznej, uznając danie organizacji społecznej za uzasadnione, postanawia o wszczęciu post powania z urz du lub o dopuszczeniu organizacji do udziału w post powaniu.

Po rozpatrzeniu wniosku skar cego Stowarzyszenia Wojewoda ł ski postanowieniem znak: IFXIV.7840.38.25.2013 wszczęł z urz du post powanie oraz dopuścił Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmaglieniom „Prawo do ycia” do udziału w przedmiotowym post powaniu (k-28 akt).

W uzasadnieniu postanowienia Wojewoda ł ski uznał, i spełnione zostały określone w art. 31 § 1 k.p.a. w zw z art. 28 ust 4 ustawy Prawo budowlane przesłanki warunkujące dopuszczalność wszczęcia z urz du w oparciu o wniosek Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmaglieniom „Prawo do ycia” post powania nadzorczego oraz dopuszczenia Stowarzyszenia do udziału w tym post powaniu. Wyjaśni należy, i przepisy Kodeksu post powania administracyjnego przewidują trzy zasadnicze tryby wszczynania post powa administracyjnych.

Post powanie administracyjne może być bowiem wszczęte;

- 1) z urz du
- 2) na wniosek strony
- 3) z urz du na danie podmiotu na prawach strony (np. wniosek organizacji społecznej).

Kiedy z ww. trybów uruchamiania postępowania administracyjnego poddany jest odrębnej regulacji. Dotyczy to zarówno przesłanek warunkujących dopuszczalność wszczęcia postępowania, jak również formy jego wszczęcia i formy odmowy wszczęcia postępowania w danym trybie.

W niniejszej sprawie Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego trafnie ocenił, że skarżące Stowarzyszenie nie było uprawnione do odwołania w oparciu o art. 31 k.p.a. wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Pszczyńskiego nr 275/06 z dnia 4 maja 2006r oraz udziału w tym postępowaniu na prawach strony.

Skarżące Stowarzyszenie nie było stroną postępowania zwykłego zakończonego kwestionowaną decyzją o pozwoleniu na budowę, gdyż w dniu 4 maja 2006r obowiązywał przepis art. 28 ust 3 ustawy Prawo budowlane, który wyłączał stosowanie art. 31 k.p.a. w postępowaniu zmierzającym do wydania pozwolenia na budowę.

Celem wyłączenia stosowania art. 31 k.p.a. a więc udziału organizacji społecznej w postępowaniu administracyjnym było wyeliminowanie tych organizacji w sprawach dotyczących pozwolenia na budowę.

Następnie stan prawny zmienił się i przepis art. 28 Prawa budowlanego został po raz kolejny znowelizowany dodaniem ustępu czwartym przez art. 140 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008r o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 199, poz 1227 ze zm).

Art. 28 ust 4 stanowi, że przepisów ust 2 i 3 nie stosuje się w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę wymagającym udziału społeczeństwa zgodnie z przepisami ustawy o udostępnieniu informacji o środowisku. W takim przypadku należy stosować art. 44 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym organizacje ekologiczne, które powołują się na swoje cele statutowe, zgłaszają uczestniczenia w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, uczestniczą w nim na prawach strony.

Z akt sprawy wynika, iż kwestionowana inwestycja nie kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko i nie wymaga przeprowadzenia postępowania w którym dokonywana byłaby ocena oddziaływania na środowisko.

Burmistrz Pszczyny decyzją nr 10/08 z dnia 28 października 2008 r. odmówił ustalenia warunków uwarunkowań zgodnych na realizację przedsięwzięcia

wskazując, że projektowana inwestycja nie stanowi przedsięwzięcia, o którym mowa w § 2 ust. 2 pkt 1 lit. b i § 3 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Decyzja Burmistrza Pszczyny została utrzymana w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bielsku-Białej z dnia 7 stycznia 2009r., znak: SKO V 428/4714/227/08.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziło się Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmaglieniom „Prawo do życia”, wnosząc skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, który wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2009 r., sygn. akt II SA/G1 150/09 skargę oddalił.

Zdaniem Sądu „ustalone zostało prawidłowo, że objęte postępowaniem zamierzenie inwestycyjne nie zalicza się do inwestycji wymienionych, co najmniej w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r tj. do przedsięwzięć w stosunku do których mógłby być nałożony ewentualnie obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko w oparciu o treść art. 51 ust 1 pkt 2 Prawa ochrony środowiska, to wydanie dla takiego zamierzenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach byłoby niezasadne”.

Ocenę sądu pierwszej instancji podzielił Naczelny Sąd Administracyjny, oddalając wyrokiem z dnia 18 stycznia 2011 r., sygn. akt II OSK 16/10 skargę kasacyjną wniesioną przez Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmaglieniom „Prawo do życia” z siedzibą w Rzeszowie.

Skoro postępowanie zakończone decyzją Starosty Pszczyńskiego nr 275/06 z dnia 4 maja 2006 r., o pozwoleniu na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej nie wymagało udziału społeczeństwa w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008r, to tym bardziej nie wymaga udziału społeczeństwa postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Pszczyńskiego nr 275/06 z dnia 4 maja 2006r.

Sąd w pełni podziela poglądy wyrażone przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 20 maja 2011r, II OSK 908/10 i z dnia 11 października 2011 r, II OSK 1400/10 - zgodnie z którymi postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o pozwoleniu na budowę (niezależnie od przedmiotu inwestycji) w żadnym wypadku nie jest postępowaniem wymagającym udziału społeczeństwa- ogranicza się ono

wyłcznie do zbadania istnienia wad materialnoprawnych w samej decyzji o pozwoleniu na budowę.

Na etapie postępowania odwoławczego Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego zbadał przymiot strony skarżącej dochodzący do słusznego wniosku, a Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmaglieniom „Prawo do życia” z siedzibą w Rzeszowie nie jest stroną postępowania nieważnościowego, co wynika z wyżej przedstawionych rozważań.

W takiej sytuacji organ odwoławczy mógł podjąć w trybie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. decyzję o uchyleniu decyzji organu I instancji i umorzeniu postępowania jako bezprzedmiotowego.

Postępowanie w niniejszej sprawie jest bezprzedmiotowe, gdyż zostało nieprawidłowo wszczęte na wniosek skarżącego Stowarzyszenia nie posiadającego legitymacji procesowej do skutecznego złożenia wniosku w trybie art. 31 k.p.a.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 maja 2011r., II OSK 908/10 stwierdził, że „wszczęcie z urzędu postępowania nieważnościowego podyktowanego wnioskiem organizacji społecznej w trybie art. 31 § 1 k.p.a. nie powoduje, że na skutek wszczęcia tego w tym zakresie postępowania organizacja ta uzyskuje przymiot strony (podmiotu na prawach strony)”.

Wskazany wyrok zapadł w identycznym stanie faktycznym i prawnym, a skarga kasacyjna Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmaglieniom „Prawo do życia” została oddalona.

Zarzuty skargi są nietrafne, gdyż organ odwoławczy ma prawo badać legitymację skarżącego do złożenia wniosku w trybie art. 31 k.p.a.

Wbrew zarzutom skarżącego rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.) obowiązywało również w 2006r. bowiem uchylone zostało z dniem 15 listopada 2010 r.

Nietrafny pozostaje zarzut naruszenia art. 170 p.p.s.a. i art. 190 p.p.s.a. z tego względu, iż wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 maja 2013r., sygn. akt II OSK 2630/11 zapadł w sprawie dotyczącej wznowienia postępowania i ocena prawna w nim zawarta nie była wiążąca dla organu w niniejszej sprawie.

Prawidłowe rozstrzygnięcie Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego i bezzasadno zgłoszonych zarzutów skargi powodują jej oddalenie stosownie do art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz 1270 ze zm).

Nadzwyczajny Inspektor Nadzoru Budowlanego

2019-10-27

Inspektor Nadzoru Budowlanego